

новъ животъ, една нова любовъ. Отѣкчени отъ животътъ, измамани отъ всичкитѣ надѣжди, знаюци силното и слабото на всичкитѣ чловѣчески чувства, тѣ силно се привързватъ къмъ тѣзи слаби създания които не търсятъ друго освѣнъ да обичатъ, да обичатъ най вече ония които имъ оказватъ една безгранична любовъ и благосклонность. Отъ тука се пораждатъ слабоститѣ на дѣдовцитѣ и бабитѣ ни, отъ тука се поражда тоже тѣхната неисчерпаема привязанность и нѣжность. Ако понѣкога тѣзи нѣжность е неблагоприятна, не се пада на дѣтето да знае и да се оплаква отъ нея. То трѣбва да гледа само на благодѣянията. А най вече то трѣбва да почита възрастѣта която внушава уважение, възрастѣта която, като ни приближава отъ день на день къмъ смъртъта, взима участие въ тайното величие на онѣзи велика тайна, възрастѣта която е истърпела толкова испитни, толкова раздираюци скърби, толкова неправими загуби, и която има толкова малко надѣвки въ бжджцето!

Мжчно е да си помисли чловѣкъ какъ старцитѣ, които особено трѣбва да бжджтъ благоразумни, даватъ понѣкога и даже доста често примѣръ на плачевни чловѣчески слабости. Тамъ гдѣто ние бихме обичали да гледаме достоинство, спокойствие, правъ разумъ, ние срѣщаме пакъ суетнитѣ вълнения, една срамотна лѣкостъ, една низостъ въ възгледоветѣ и чувствата които едвამъ могатъ да се извинятъ и прѣдъ неотстъпчивитѣ нужди и буйнитѣ славолубия у мжжската възраст. Чини ми се че е бесполезно да проповѣдваме поправление на старостѣта. Защото обик-